

Niels S. Niclasen

f. 6/6-1909 — d. 5/8-1988
til minningar

Boðini um at ein nú er farin um grindina, ta grind, sum bert gongur tann eina vegin, tey koma altíð illa við, men tað er ein partur av tí lívi, vit liva her.

Við føðingini er deyðin ófrávikiliga knýttur.

Niels Sofus Nielsen, vanligi kallaður Niels hjá Rudolf, var ein kendur tvørámaður, ein av tí gamla skúlanum.

Við deyða hansara er Tvøroyri blivin fátækari, ein bygdamynd er burtur, ein persónligheit hevur lagt árnar inn, eftir ein langan arbeiðsdag.

Arbeiðssamur maður var tú, tað eru fá fyrri ikki at siga eingin, sum nú á døgum kann siga seg at hava virkað undir slíkum umstøðum sum tú, men sjálvt um arbeiði var møðsamt, og arbeiðsdagurin lagnur, lønarlagið lágt, so kravdist nógv til hvønn dagin, tí barnaflokkurin var stórus, so ikki var tað átta tíma dagur, men bæði kvæld og morgun, áðrenn og aftaná arbeiðstið skuldi til fyrri at hvør skuldi fáa sitt, men hetta bleiv gjørt við einum lottum sinni.

Skemtingarsamur var tú, kanska eitt sindur harðligt, men ongantíð við illsinni, skemti har uppi, tað er eitt serligt skemtingarlag á tvørárfólki, og her líkist tú ikki burtur ur.

Tað er ikki at taka seg aftur, at við tær er ein av teimum arbeiðsmonnum farin, sum veruliga visti hvat tað var at arbeiða undir trongum korum, tú var ein av teimum, sum legði til brots fyrri at betra um tær ringu umstøður, sum arbeiðarafjöldin livdi undir, og væl er vagnast.

Við tær er ein veruligur arbeiðsmaður slókn-aður.

Arbeiðssamur var tú, tað kravdist eisini, tí tungt var húsið, nógv børn, nógv munnar at metta, inntekurnar litlar, men tað gekk kortini, tí tú hevði so stóran stuðul í konuni Ellu, tí var tað sera tungt, tá tú og børnini mistu hana, samarbeiði tykkara millum var fyrimyndarlígt.

Einkjumaður í mong ár, men væl vardi tú reiðrið, børnini vóru um teg, og so hvørt sum tey

komu fyrri seg, bleiv tað lættari, og væl hevur tað gingist teimum, tú hevur havt gleði av børnunum. Tí børnini eru fyrimyndir, sum hava gjørt tær og heimbygdini heiður.

Sannast má, at í barnaheiminum var grundarlagið lagt og væl vagnaðist.

Tíðin rennur sum streymur í á, tað má sannast, nú var so fjørðurin rógvin, tann fjørður, sum vit øll skulu um. Saknurin verður stórus hjá tykkum, sum avvarða, men so sanniliga eisini hjá okkum øllum, sum kendu Niels hjá Rudolf.

Ikki bara sum tann beinrakna mannin, sum segði tað hann hugsaði, men meira tí hann var heilur, har hann var, og at hann var tvørámaður burturav.

Eitt er greitt, um Niels kundi hugt aftur um bak, so vildi hann sæð eitt stórt fylgi úr bygd og bý, sum fylgdi honum til hansara seinasta hvíldarstað.

Niels hjá Rudolf var nú ikki so illa kendur kortini.

Skaldið sigur:

*Tað síðsta hvíldarstað
er besta á jørð
millum blómur við*

Tvøroyrar fjørð.

Hvíld hevur tú fingið í heimbygdini, sum var tær so nær og við tann fjørðin, sum vit øll elska.

Eg drýpi hævur í tægn og virðing við deyða Niels hjá Rudolf.

Ein vinur

Skyldmaðurin Andrias á Marknagili 70 ár

Frigggjadagin 19. august rundaði Andrias tey sjeiti. Av familjuni norðuri í Skúlanum í Oyndarfirði er hann ein av teimum, sum so sanniliga hava uppiborið eina heilsan frá okkum í Snikk-arastovu, so ætttrúgvur hann altíð hevur verið.

Andrias er sonur Justinus Ejdesgaard og Magninu í Hoygarðshúsi, og barnaheimið var á Marknagili, sum Andrias seinni tók navn eftir, ógvuliga beinrakið av honum, tí øll í húsinum vórðu nevnd eftir staðarnavninum, meðan restin av familjuni í fadírættini vórðu rópt í Skúlanum.

Bæði foreldrini høvdu frá teirra barnaheiminum eina andaliga barlast. Pápar teirra Petur og Andrias vóru vinmenn og høvdu umframt dagligt yrki, klökkara- og deknatænastu. Tað verður fortalt, at teir altíð fylgdust í kirkju, og møttu har væl framman undan gudstænastuni fyrri at halda bøn fyrri tí, ið fram skuldi fara.

Andrias og systkin hansara høvdu eitt gott og kristiligt heim. Mamm-an helt m.a. sunnudagsskúla í húsinum, og hevði hon góð evni og gott hegni til hetta vingarðsarbeiði.

Sjálv hava vit í teimum góðu summarferium hjá Onnu mostur og Karli verið mangan sunnucag uppi á Marknagili, hesar latur minnst vit við gleði.

Tá barnaskúlin var av prestahondin á høvdið, fór Andrias sum so mangur annar føroyingur at troyta sjógvinn, tey fyrstu árin saman við pápanum. Í november 1919 hevði Justinus saman við mammu síni Lisu í Skúlanum keypt sluppina »Silver Lings« fyrri kr. 7.500,-. Maðurin, ið seldi var Charles Sandison úr litlu bygdini Baltisund í Hetlandi. Skipanavnið var geliskt og merkir: Góðveðursglotti.

Tað hevur alla tíðina verið samband millum familjuna Sandison og tey á Marknagili; nú er tað sjálvsagt Andrias, trúgvur sum hann er, ið uppiheltur sambandið, eisini hevur hann verið og ferðast hjá teimum í Hetlandi.

Eitt tíðarskeið 1936-37 fór Andrias í læru á beddingini í Klaksvík. Hóast hegnur, so vildi hann aftur til sjós. Tó eitt hendi hesi ár uppi á landi, hann møtti Linu, sum seinni gjørdist kona hansara. Andrias var til hús hjá mostur hennara Binu Samson og skemtuliga sigur hann: og har datt eg um Linu.

Í 1948 giftust Lina, ið er dóttir Magnus Arge, og Andrias, og búsettust tey í Klaksvík. 4 fingur tey børnini: Heini, Marita, Petra Magnina og John Just. Eitt hugnaligt heim við eini avbera góðari konu og ikki minni góðum børnum, og sum tað allar størsta eitt trúgvandi heim.

Á hvíta tjaldinum

Børge skal vera pápi, og giftast við litlu Fiu. Yvonna droymir um ársins brúdeypp, men hetta kostar alt nógvur pengar.

Hetta vil aftur siga, at Egon má koma við eini nýggjari ætlan — einum plani — sum tað eitur á Olsens-máli.

Heasferð verður ráðagerðin gjørd móti

teimum finu.

Við í filminum hesaferð eru fleiri av teimum føstu leikarunum í Olsen-filmunum. Ove Sprogø, Morten Grundwald, Poul Bundgaard, Kirsten Walther og Jes Holst. Tónleikin til filmin hevur Bent Fabricius-Bjerre gjørt.

Í heili 53 ár hevur Andrias verið til skips og við ymiskum skipum sum »Silver Lings«, »Svinoynni«, »Signhild«, »Stella Argus« og summi hevur hann eisini fært, tók skiparaprógvið á vári 1939.

Tað hevði verið forvitnisligt, um Andrias fór undir at skriva endurmenningar, nú hann hevur lagt upp. Minnið hevur hann óført, dugir væl at siga frá, og harafturat hevur hann sín serliga málburð, sum minnir nógv um pápabeiggjan Hans Marius Ejdesgaard. Sína fyrstu søgu fekk Andrias setta í Følv 1936: Einkjan á Hamri. Andrias fortelur fyrri mær, at hann fyrst læt Hans Marius lesa hana, og tá hon fekk góðkenning frá honum, varð hon latin víðari.

Spell, ongin skaldskapur er komin frá honum, men góðar minningargreinir og føðingardagskvøður hevur hann skrivað, tó sjólvíð, serliga við teimum gomlu sluppunum, hevur sanniliga ikki givið nógvur frílotur.

Lina gjørdist tíværri sjúk fyrri nokrum árum síðani, so tað kom henni væl við, at maðurin tók uppá seg bæði heimið og ansingina av henni. Og í hesum arbeiði kemur hansara rætta sinnalag fram: góðvarin — umhugsin og hjálpsamur.

Hann minnir nógv um abban, hann eitur eftir.

Tað varð fortalt okkum, at tá öldurómman Marjun, sum búði hjá teimum í Skúlanum síni seinastu ár, lá á deyðastrá, vælsignaði hon sonin Andrias og takkaði fyrri, hvussu hann frá smádrongi hevði hjálpt í húsinum (hon hevði altíð verið sjúklig) hann hevði onga bøn sytt henni, og ongantíð vólt henni sorg, og á ellisárum hevði hon ongantíð merk, at hon var til yvirs ella til stríð. tvørturímóti bert mott góðsku.

Ein slíkur maður er eisini Andrias.

Við familjuna í Havn hevur hann altíð verið trúgvur, altíð vitjað innar, og mangar hugnaligar latur hava vit havt. Tá árin fara, og næsta ættarliðið kemur afturat og síðan bæði 3. og 4., so verður tað ikki so ofta, at ein hittist, mest kanska til jarðarferðir og tí er tað okkum ein gleði at tað ikki eru minningarorð, men ein føðingardagsheilsan við tækki, vit geva tær, góði Andrias.

Hóast vit vita, at tað besta biðar okkum, so ynskja vit tær góð ár saman við tínum.

Við vinarkvøðu

Jona